

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 288/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE 137/2013 a jeho uznesením sp. zn. 20 CoE 137/2013 z 22. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 20 CoE 137/2013 a jeho uznesením sp. zn. 20 CoE 137/2013 z 22. júla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol v procesnom postavení oprávneného účastníkom odvolacieho konania v exekučnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 20 CoE 137/2013. Krajský súd uznesením sp. zn. 20 CoE 137/2013 z 27. decembra 2013 rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie tak, že „*oprávnený je povinný zaplatiť trovy exekúcie vo výške 74,20 eur súdnemu exekútorovi JUDr. Borisovi Gerberymu, Exekútorský úrad so sídlom Spišská Nová Ves, Starosaská 3 v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia*“.

Sťažovateľ sa podaním z 12. mája 2014 domáhal vydania opravného uznesenia z dôvodu, že „*oprávnený bol v exekučnom konaní zastúpený [REDAKOVANÉ] a že súdny exekútor má vrátiť oprávnenému sumu 303,15 Eur aj s úrokmi od 19. 11. 2011*“. Krajský súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na vydanie opravného uznesenia zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa „*Krajský súd Prešov - mal rozhodnúť, že súdny exekútor JUDr. Boris Gerbery, Exekútorský úrad má vrátiť oprávnenému [REDAKOVANÉ] sumu po prepočte 329,71 € vidte prílohy, ďalej mal uviesť, že sa dopustil nedovoleného obohatenia Tr. č. podvodu, keď od Bánk si nechal zaslať peniaze na svoj účet, naťahoval to 4 roky a do návrhu uviedol, že dáva návrh na zastavenie konania z dôvodu nemajetnosti povinného, čo nie je pravda, vidte prílohu Uznes 4 CbR/16/2011 z 7. 2. 2012.*“.

Sťažovateľ, zastúpený [REDAKOVANÉ], žiada ústavný súd o „*pridelenie advokáta*“ na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a právnu ochranu a to, že každý sa môže domáhať zákonom že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho*

práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky upraveného v čl. 46 Ústavy SR, postupom Krajského súdu v Prešove to rozhodnutím uznesením č. 20 CoE 137/2013-100 z 22. 7. 2014 porušené bolo.

2. Krajský súd v Prešove už vo veci odvolania proti uzneseniu OS Prešov 26 Er 3199/06-24 z 20. 7. 2011 sa nedostatočne zaoberal odvolaním, najmä zaslaním položiek od Bánk na účet exekútora a tiež si nepreveril vlastníctvo majetku povinného - cenné papiere!

3. Aby rozhodol, že má zaplatiť sťažovateľovi vzniknutú škodu, súdne trovy, právne zastúpenie a nemajetkovú ujmu, aby bol upravený petit, že súdny exekútor má vrátiť peniaze, ktoré mu boli neprávom zaslané jeho zastrašovaním!!! - on ich odmieta vrátiť.

4. Tiež aby bolo zabezpečené z vlastníctva majetku povinného 4 CbR/16/2011 ALPHA o. c. p., a. s., Prešov, vyrovnanie podlžnosti pre oprávneného.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že petit sťažnosti nezodpovedá kvalitatívnym požiadavkám, ktoré vyplývajú z ustálenej judikatúry ústavného súdu.

Ústavný súd poukazuje na § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého okrem iného vyplýva, že návrh na začatie konania pred ústavným súdom (a teda aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) musí byť odôvodnený. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho označených práv nie je

dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 359/08).

Ústavný súd z dôvodov procesnej ekonómie upustil od výzvy adresovanej sťažovateľovi na zvolenie si právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a na odstránenie nedostatkov petitu sťažnosti a ustálil predmet tohto konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia, pretože ani prípadné odstránenie uvedených nedostatkov by za žiadnych okolností nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti.

Zo sťažnosti a k nej priloženej dokumentácie vyplýva, že spor, v súvislosti s ktorým sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu v konaní pred ústavným súdom, sa týka návrhu na vydanie opravného uznesenia vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu v exekučnom konaní, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 74,20 €. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už opakovane vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore, ktorého predmet je zjavne bagateľný, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2015